

MICAIAH JOHNSONOVÁ

MÍSTO

MEZI

SVĚTY

COO
BOO

Místo mezi světy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Micaiah Johnsonová
Místo mezi světy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MÍSTO MEZI SVĚTY

MICAIAH JOHNSONOVÁ

COO
BOO

Pro babičku Tree

Mám tě ráda. Utvořila jsi mě. Tuhle knížku prosím nečti.

Pro Tebe.

Vždycky budeš se mnou, byť ne tak, jak jsme dřív doufali.

*Tam, odkud pocházím, je slunce moc, musela jsem se
nějakého vzdát. A tak jsem se vzdala tebe.*

ČÁST PRVNÍ

„Představte si, že v dalekých končinách nekonečného vesmíru existuje galaxie, která vypadá stejně jako Mléčná dráha a obsahuje sluneční soustavu, jež jako by z oka vypadla té naší a hostí planetu, která je duplikátem Země, a na ní dům nerozlišitelný od toho vašeho a obývaný bytostí, která vypadá přesně jako vy, právě čte tuto knihu a představuje si, jak se blížíte ke konci této věty kdesi v daleké galaxii. A taková kopie není ve vesmíru jen jedna. V nekonečném vesmíru je jich nekonečně mnoho. V některých z nich váš dvojník nebo dvojnice právě čte tuto větu současně s vámi. V jiných přeskočili kus textu nebo knihu odložili, aby se občerstvili.

A v úplně jiných má vaše já zase tak mizernou náladu, že byste ho nebo ji neradi potkali v temné uličce.“

Brian Greene: *Skrytá realita*

KAPITOLA PRVNÍ

Když se potvrdila existence multivesmíru, brala to jak spirituální, tak vědecká komunita jakožto důkaz toho, že měly pravdu, a tudíž je jejich bytí oprávněné.

Vědci prohlašovali: *Tak vidíte, my jsme vám říkali, že existují paralelní vesmíry.*

A duchovní zase: *Vidíte, my jsme vždy věděli, že je víc než jeden život.*

/

Dokonce i bezcenné věci můžou nabyt na hodnotě, jakmile je jich na světě pomálu. To je to nejdůležitější, co mě život naučil.

Stojím na úpatí hory a rozhlížím se po krajině, kterou jsem nikdy neměla spatřit. Na téhle Zemi – označované číslem 197 – jsem zemřela, když mi byly tři měsíce. Složka zmiňuje jako příčinu smrti jenom dýchací obtíže, ovšem

adresa na úmrtním listu je ta samá jako adresa té jednopokojové krychle, v níž jsem strávila většinu svého života, takže si dokážu představit plechovou střechu, betonovou podlahu a matraci, kterou jsem sdílela se svou matkou na tolika různých Zemích. Víím, že jsem zemřela v teple, ve spánku a vdechovala prach z matčiny kůže.

„Caro, ozvi se. Caro?“

Dell už volala víckrát, ale zatím je jenom otrávená a já to zvednu, teprve až si o mě začne dělat starosti. Ne že by mě bavilo dělat problémy – i když to taky není k zahazení –, jde o to, že když se strachuje o misi, zní to trochu, jako by se bála o mě.

Za mnou se ze stacionárního portu stahují data do mobilního. Až bude hotovo, dopravím mobilní port zpátky na Zemi Nula, naši primární Zemi, tu, kterou ostatní považují za jedinou pravou. Nashromážděné informace budou rozděleny na světlá data – populace, výkyvy teplot, zprávy o všem možném – a temná data – co ovlivňuje jejich akciové trhy a mohlo by mít vliv i na ty naše, nebo, pokud se jedná o svět budoucí, úplný seznam toho, jakou hodnotu budou mít všechny akcie na konci daného dne. Existence temných dat je hrozně tajná, i když já teda nechápu, proč by na tom mělo komu záležet. Nelegální obchodování s akciemi ani nezní jako zločin – ne opravdový, kde by se prolévala krev.

„Caro...“

Pořád jen otrávená. Podívám se, kolik se toho už stáhlo. Šedesát procent.

„Caro, potřebuju, abys mi odpověděla.“

Á, *konečně*.

„Jsem tu.“

Následuje chvilka ticha, během níž znovu vklouzne do apatie, ale já tu paniku slyšela. Na vteřinku jí na mně záleželo.

„Nemusíš mě pokaždé tak napínat.“

„A ty mě nemusíš pokaždé umístit tři kilometry od portu, ale hádám, že nejspíš obě děláme občas rády naschvály, co, Dell?“

I na 196 světů daleko od ní slyším, že se usmívá, ale snaží se to skrýt. Od té doby, co mě před šesti lety zaměstnali, se fyzické průpravě v práci vyhýbám. Dell je tak upjatá, až by člověk čekal, že mě nahlásí, vyřešila to ale tím, že mě nutí absolvovat tyhle dlouhé procházky.

„Chtějí tě zpátky. Na stole ti leží nová složka.“

„Tahy na tenhle týden už mám.“

„Ne tah. Nová *složka*.“

„Ne, vždyť...“

Dotknu se dlaní na prsou v očekávání, že ucítím bolestivé trhnutí, jako by mi něco vytrhlo kus masa.

Chci jí říct, že se určitě mýlí. Chci jí říct, že bych to přece poznala. Místo toho ale jen prohlásím, že potřebuju ještě hodinu, a přeruším spojení.

Jestliže mi přidělili další svět, znamená to, že moje já na jiné Zemi už danou planetu nevyužívá. Už zase jsem někde mrtvá, a přitom jsem vůbec nic necítila.

Nevím, jak dlouho sedím a zírám na horizont, který je stejný jako ten můj, ale není to on. Ozve se cinknutí, mám staženo. Mohla bych přejít do svého světa rovnou odsud,

jelikož tu nikdo není, a tak by mě nikdo nepřistihl, místo toho si ale ukradnu chvilku pro sebe a prohlédnu si to místo, které přede mnou chtěl osud schovat.

Další já už je po smrti. Když scházím po svahu hory zpátky do údolí, mám krapet vyšší hodnotu, než když jsem stoupala nahoru.

/

Když jsem byla malá a představa multivesmíru byla pouhou teorií, neměla jsem žádnou cenu. Byla jsem jen dcera narkomanky s tmavou pletí, co žila v jednom ze slumů za zdmi metropole Wiley, z nichž se lidi ven nedostanou a nikdo do nich dobrovolně nevkročí. Ale pak Adam Bosch, náš nový Einstein a zakladatel institutu, který mě platí, objevil způsob, jak dohlédnout do jiných vesmírů. Samozřejmě že koukání lidstvu nestačilo. Museli jsme do nich vstoupit. Museli jsme se jich dotknout, ochutnat je a něco si z nich vzít.

Jenže vesmír řekl ne.

První lidi vyslaní na průzkum jedné z paralelních Zemí se vrátili buď mrtví, nebo šubající sebou na pokraji smrti, rozdrčených kostí měli víc než těch vcelku. Některým z nich se skutečně podařilo dostat se na nový svět a přežít tam dostatečně dlouho na to, aby podlehli až svým zraněním, a jejich těla pak bylo třeba přivolat zpátky.

Stálo je to hodně těl chytrých lidí, než si uvědomili, že pokud je člověk stále ve světě, do kterého se snaží vstoupit, naživu, tak ho ten svět odmítne. V takovém případě jste

anomálií, kterou vesmír nedovolí, a pošle vás zpátky přelomené vejpuř, pokud bude muset. Avšak Boschův přístroj dokázal rezonovat jenom se světy velmi podobnými tomu našemu, takže většina vědců – kteří měli bezstarostné dětství a vyrostli v bezpečí metropole, jež eliminovala dětskou úmrtnost a vakcinací vymýtila většinu virových onemocnění – měla v ostatních světech žijící dvojníky.

Potřebovali lůzu. Chudé černochoy a lidi různých etnik se snědou pletí. Lidi, kteří se nějakým způsobem ocitli na „špatné“ straně zdi, přestože ji postavily jejich ruce. Lidi sem přesídlené za prací, ty, co sem přišli hledat útočiště, nebo ty, kteří tu žili ještě předtím, než tuhle zem objevil první neoliberal a rozhodl se v ní vybudovat ráj. Lidi, pro které to tady byl ráj i předtím. Potřebovali lidi, jako jsem já. Potřebovali mě.

Z těch 380 Zemí, které dokážeme detekovat, jsem mrtvá na 372 z nich. Ne, teď už na 373. Nejsem vědkyně. Jsem jen to, co jim zbylo. Ti na vyšších pozicích nám oficiálně říkají „přechazeči“. Využíváme porty, které nainstalovala předchozí generace přechazečů, stahujeme informace o daném místě a přinášíme je zpátky domů, aby je geniální mozky mohly prostudovat. Nejsme o nic lepší než holubi, což je taky přesně to slovo, kterým nám přezdírají, jen ne na papíře.

Jednoho dne přijdou v Eldridgeském institutu na to, jak informace z jiných světů stáhnout na dálku, a já budu zase bezcenná.

/

Zpátky na Zemi Nula se převlíknu do kancelářského outfitu a zamírím rovnou do svého patra. Mezi několika stoly, z nichž je teď už víc než polovina prázdná, se tyčí Dell. V obličejí má odměřený, přísný výraz, protože jediná osoba, která si dovoluje jí působit nepříjemnosti, na sebe nechala čekat.

„Přišla ses podívat do chudinské čtvrti, Dell? Měla jsem za to, že z pobytu v patrech od šedesátky níž se ti dělá výrážka?“

Usměje se, ne ani tak kvůli tomu, že bych jí připadala vtípná, ale spíš proto, aby dokázala, že ví, jak se to dělá.

„Přežiju to.“

Tak tím si můžu být jistá. Přežití je její jediný problém. Tady na Zemi Nula se chtěla stát přechazečkou. Měla k tomu i našlápnuto: stala se vojenskou pilotkou a toužila se dostat do vesmíru ještě dřív, než se objevila možnost vstoupit do dalších světů. Jenže Dell pochází z dobré rodiny, které se peníze drží už velmi dlouho. V některých světech její rodiče nikdy neemigrovali z Japonska. V jiných se uplatnila v soukromém sektoru, místo tohohle hybridního vládně-výzkumného institutu. Jenže ve víc než devadesáti osmi procentech ostatních vesmírů je pořád živá, ve většině z nich se jí navíc dost daří. Potkala jsem tři tucty Delliňých dvojnic a všechny až na jednu byly oblečené v dražších šatech než já.

Když si sundávám bundu, obě dvě sebou trheme, ale snažíme se to zakrýt. Paže mám poseté modřinami, které se táhnou v nepravidelných pružích, a to teď ani nevidí ty ostatní.

„Nemělo by se ti jich dělat tolik,“ řekne zaraženě a očima přejíždí kvadranty mého těla, jako by v hlavě prováděla složité počty.

„Je to jen kvůli tomu, že jsem si vzala práci navíc.“

„Přesně proto jsem to nedoporučovala.“

„Jenže já ten prodloužený víkend potřebuju.“

Stejnou diskuzi jsme tenhle týden vedly už pětkrát a po každé skončila přesně v tomhle bodě, kdy její starost převážila námaha, kterou by musela vynaložit, kdyby se se mnou chtěla dál hádat. Přikývne, ale pohledem spočine na mých pažích dostatečně dlouho na to, abych to postřehla. Teprve když si uvědomí, že jsem si toho všimla, konečně se podívá jinam.

Na začátku mi profesionálové z vyšších pater – vědci jako Bosch či pozorovatelé jako Dell – vysvětlili, že ty modřiny se mi dělají kvůli odporu, který vzniká, když nějaký předmět silou proniká z jednoho světa do druhého; že je to podobně násilný čin, jako když chcete přiložit severní pól jednoho magnetu k jižnímu pólu druhého. Ostatní přečazeči, což je dost pověřčivá banda, tvrdili, že tlak, který cítíme, má své jméno a to zní „Nyame“. Říkali, že polibek od ní je cena, kterou za cestu platíme.

Dell se dotkne průhledného tabletu, který mi sem doručili. Vypadá jako obyčejná plastová deska, ale jakmile ho aktivuju, dozvím se základní údaje o světě, jenž mi byl právě přidělen. Velmi brzo po příchodu sem jsem si uvědomila, že tahle metropole zbožňuje plast natolik, nakolik moje město uctívá kov. Z plastu je tady všechno. A taky ze stejného druhu. Když něco plastového přestane fungovat,

hodí se to do šachty a z recyklovaného materiálu vznikne nová plastová věc, případně ta samá, jenom funkční. Plast je tady jako voda všude jinde: nikdy se ho nevyrobí víc ani žádný neubude, jenom to stejné množství obíhá pořád dokola v nekonečném cyklu.

„Už víš, který nový svět jsi dostala?“ zeptá se Dell.

„Ještě jsi mi ho nedala.“

„Uhodla bys to?“

Měla bych říct ne, protože nesnáším, když po mně někdo chce cirkusové triky, ale místo toho jí odpovím, protože na ni chci udělat dojem.

„Sto sedmdesát pět,“ nadhodím. „Pokud bych si měla tipnout.“

Vím, že jsem se trefila, neboť se na mě zadívá trochu jinak, soustředěněji. Jako bych byla zajímavá. Jako nějaká moucha.

„To jsi uhodla jen náhodou,“ podotkne a poposune tablet mým směrem.

„Ani ne. Zbývá jen sedm možností.“

Sednu si a vyndám přenosný port s informacemi z posledního tahu. Jakmile ji zapojím, přesunou se temná data bůhvíkam, kde si je přečtou mně neznámí lidé, a pak se sama smažou. Světla data pře pošlu analytikům, kteří je vyhodnotí, rozdělí do kategorií a pak předají vědcům.

Eldridgeský institut má za to, že my přechazeči nemáme o prvním balíčku informací nejmenší tušení. Tak jako organizace, jež se objevováním vesmíru zabývaly v minulosti, i Eldridge je technicky vzato nezávislá společnost, přestože ji finančně výrazně podporuje metropolitní vláda

Wiley. Za zdmi se v nehostinném pásu pouště mezi metropolí a Ashtownem nachází obří kovový průlez, kterým se dopravují suroviny z jiných světů. Daňoví poplatníci, vládní úředníci, a zejména níž postavení zaměstnanci institutu mají věřit, že právě odsud pochází příjmy institutu, když teda opomeneme výzkumné granty. Jistě, donášení zdrojů z ostatních světů, abychom si nemuseli ničit ten svůj, pravděpodobně pár šupů vynáší. Ale nevysvětluje to, jak je možné, že CEO a zakladatel našeho institutu je desátým nejbohatším mužem ve Wiley.

Protože žádný přechazeč nikdy nic nenahlásil policii ani nekladl žádné otázky, myslí si všichni, že se jim podařilo nás zaměstnance na nižších pozicích královsky obalamutit. Ve skutečnosti je nám to prostě jen jedno. Práce je práce a to, že se někteří lidi předhání v kupování a prodávání neviditelných věcí, zní jako problém pro zbohatlíky.

Podívám se na Dell, která ještě stále stojí vedle mě. Ona bohatá je, patří ale mezi ty, kteří budou při penězích vždycy. Bohatství se v její rodině drží tak dlouho, že by je na mizinu dostaly leda dvě generace naprostých průserů. Takových je tady v metropoli hodně. Nejsou to lidi jako Adam Bosch, kteří se mezi boháče dostali teprve nedávno, nýbrž početné zámožné rodiny, jejichž majetek je rozprostřený mezi jednotlivé členy, a tím pádem nepřitahuje tolik pozornosti.

„Ještě něco?“

„Saeedová odešla,“ prozradí mi.

„Star? Oni ji vyhodili?“ Když přikývne, zeptám se: „Něco provedla?“

Doufám, že jo. Starla Saeedová je jednou z posledních ze skupiny přechazečů, kteří tady dělali, ještě než jsem nastoupila. Narodila se během období, o kterém se sice mluví jako o občanské válce, ale ve skutečnosti šlo jenom o to, že vládce systematicky vraždil svoje poddané. Ve dvanácti letech vyrazila na plavbu přes moře, během níž se víc lidí utopilo, než kolik jich dorazilo do cíle. Měla přístup do víc než dvou set vesmírů.

Jestli něco zvorala, tak jí prostě jen dali padáka, což by bylo zajímavé jen proto, že máme stejnou práci a před časem jsme si byly docela blízké. Pokud ji ale propustili pro nadbytečnost, je Starlin vyhazov pravděpodobně první z mnoha.

„Země sto sedmdesát pět byla poslední, na kterou měla přístup jen ona. Když jsi na tom světě ty zemřela... Proč by platili mzdu a odvody dvěma zaměstnankyním, když můžou jednoduše zařadit sto sedmdesát pětku do tvého rozvrhu?“

Neřekne, co si myslí: *Proč vůbec tak slušně platí za práci těm, co nejsou o nic moc víc než obyčejní kurýři?*

„Sto sedmdesát pětka nepřijde na řadu dřív než za týden, ale neuškodí, když se s těmi materiály během prodlouženého víkendu seznámíš. A monitoruj ty modřiny. Před tvou další cestou chci mít jistotu, že mizí.“

A jako obvykle si můžu její obavy ze ztráty přínosného, užitečného zaměstnance vyložit, jak chci, a tak se rozhodnu sama před sebou předstírat, že jde o náklonnost. Z dlouhého pohledu, který věnuje mým pažím a hrudníku, mnou projede třas a vteřinku přemítám, jestli skutečně

jen předstírám. Jenže pak si mojí reakce všimne a o krok ustoupí, až málem vrazí do Jeana.

„Slečno Ikariová,“ pozdraví ji formálně, tak jak to ona má ráda.

„Pane Sanogo,“ odpoví mu rovněž formálně, tak jak to on nerad.

Slavnému Jeanu Sanogovi v novinách vždycky říkali jen Jean nebo taťka Jean.

„Jak se má dnes naše hvězda?“ zeptá se.

„Tvrdohlavě. Vyrašilo jí mnohem víc modřin než obvykle, mohl byste jí říct, ať je nepodceňuje?“ Dell na mě přes rameno vrhne ne zrovna vlídný pohled. „Vás možná dokonce poslechne.“

„Můžu vás ujistit, že nás oba ignoruje stejnou měrou,“ namítne Jean a Dell odkráčí.

Když dokončím nahrávání balíčku informací pod svými přihlašovacími údaji, tak se odhlásím a zase přihlásím jménem a heslem svého nadřízeného. Pod cizím jménem si odešlu kopii balíčku světlých dat do svého náramku – složitého zařízení, které nosím na zápěstí –, abych si jej mohla pročíst později.

Jean si ke mně přitáhl židli, co tu zůstala po nějakém přechazeči.

„Dell je ve stresu. Měla bys s ní přestat hrát ty svoje hry, když jsi zrovna na cestách.“

„Jak pak ale zjistíš, že se mi líbí?“ namítnu.

„Flirtuješ s ní už pět let. Ví o tom.“ Předkloní se a na stůl položí hrneček, z něž stoupá pára, a poposune si brýle na nose, aby líp viděl na moji obrazovku, která pořád uka-

zuje odesílání dat. „Jsem tady svědkem okrádání společnosti mým jménem? Au, mé nebohé srdce.“

„Ale no tak, starouši. Tohle je sotva krádež, když si to jen přečtu. Něco, co zůstane na svém místě i potom, co sis to vzal, přece nejde ukrást.“

„Ve skutečnosti by v tomhle s tebou velká část místní justice nesouhlasila.“

Mávnu rukou. *Justice* je naprosto prvotřídní příklad typického wileyského slova, které ale mezi námi dvěma nemá vůbec žádnou váhu.

Jean ví, co dělám. Nejenže to celé byl jeho nápad, ale taky k tomu používám právě jeho přihlašovací údaje. Myslí si, že když budu stejně jako analytici čísla a údaje studovat a hledat mezi nimi vztahy a spojitosti, budu pro institut cenná nejen díky úmrtnosti mých ostatních já. Má za to, že by ze mě mohlo být něco víc než jen přechazečka, že bych mohla být jako on. Vzhledem k tomu, kolik prázdných stolů mě ze všech stran obklopuje, se zoufale upínám k myšlence, že by mohl mít pravdu.

Jean patří mezi první přeživší várku přechazečů. Předtím si prožil v řadách povstalecké armády desetiletou pohraniční válku na Pobřeží slonoviny. Jako přechazeč stanul na víc než dvě stě padesáti Zemích. Dřív přecházel spolu s námi, ale teď už jen vysedává v kanceláři a sepisuje předpisy a směrnice pro cestování mezi světy. Kdykoli vyjde na veřejnost, recitují mu lidi jeho slavný výrok pronesený ve chvíli, kdy bezpečně přistál v novém světě: *Spatřil jsem dva světy i místo mezi nimi. Jsme naprosto zázrak*. Potřásají mu rukou a fotí se s ním, on jim však

vždycky rychle připomene, že i on byl kdysi bezcenný nýmand.

To Jean mi pověděl o Nyame, stejně jako každému novému přechazeči a přechazečce. Tam odkud pochází, označuje jméno Nyame bohyni sedící v temnotě, jíž v každé dlaní spočívá planeta. On tvrdí, že během své první cesty do cizího světa cítil, jak ho vede její ruka. Já jsem v životě náboženství nikdy nepotřebovala, ale z úcty, kterou k němu chovám, s ním nechci nesouhlasit.

„Tohle je sto devadesát sedmička, že ano?“ zeptá se a hlavou pokyne k obrazovce plné informací ze dneška. „Nebeští vědci z ní byli úplně hotoví.“

„Říká se jim astronomové, Jeane. A jo, dost na to spěchali. Chtějí fotky nějakého asteroidu, který je příliš daleko, a nechtěli na ně čekat týden.“ Pokusím se protáhnout si paži a škusnu sebou bolestí.

„Zaplatili navíc kvůli pár obrázkům?“ Jean nesouhlasně mlaskne. „Tolik peněz kvůli něčemu tak nedůležitěmu.“

Jeanova nelibost vůči astronomům je riziko povolání a oni nám oplácí stejnou mincí. Ti, kteří se věnují výhradně výzkumu kosmu, nikdy mezivesmírnému cestování nefandili a dodnes si tuhle novou oblast lidského zájmu, která si po svém vzniku přivlastnila značnou část jejich financování, nijak neoblíbili. A na oplátku ti, co pracují v Eldridgeském institutu, nahlížejí na práci astronomů tak, jak se mladý lev dívá na staršího, nemocného – ne že by byl přímo agresivní, ale spíš se až moc nápadně těší na jeho smrt.

Jean ke mně přistrčí hrneček, který jsem doteď ignorovala. S povzdechem si z něj usrknu a málem tekutinu zase vyplivnu zpět.

„Fakt jsem doufala, že to bude kafe,“ postesknou si a donutím se vypít tu tmavou směs vitamínu D, zinku a příliš mnoha dalších ani ne pořádně rozpuštěných živin.

„Tohle teď potřebuješ víc než kávu,“ řekne s tím svým přízvukem, který jsem dřív kvůli omezeným znalostem o světě považovala za francouzský. „Nyame tě tentokrát políbila drsně.“

„I zubama.“

„To vidím. Dell tě nechala zapsat na pozorování.“

Samozřejmě. „Naplánovala jsem si tahy takhle brzo za sebou jen proto, abych si mohla vzít pár dní volno. Vysvětlila jsem jí to.“

„Tak dovolená? Čekal bych, že zůstat chvíli na jednom místě by tě mohlo lákat víc.“

„Nejedu na dovolenou. Jde o... rodinnou záležitost.“

Při zmínce o rodině se usměje, což jen dokazuje, kolik toho ví. Ve světech, kde přežil – kde nebyl dětským vojákem ani nezemřel při pokusu utéct do Evropy –, se mu to podařilo jen díky houževnatosti jeho otce a statečnosti jeho matky. Co se týče světů, jež jsem já prostudovala, jeho smrt v nich většinou nastala navzdory tomu, že se ho snažili chránit, seč mohli.

Ve většině z mých smrtí hrála hlavní roli právě moje matka.

„Užij si volno. A moc se nešprtej.“

„Pokusím se.“

Ale ne zas moc.

Od chvíle, co zmínil možnost povýšení na pozici analytičky, zůstávám vzhůru dlouho do noci a pročítám si světové statistiky a interní příručky institutu. Matka říkávala, že jsem se narodila s nataženýma rukama, což je pravda. Taky říkávala, že mě ty moje ambice jednou zabijou, což se nestalo. Aspoň zatím. Ne tady.

/

Než se vydám domů, zastavím se u domu Starly Saeedové. Skoro ji nezastihnu, když se blížím k její budově, prodírám se bandou lidí v uniformách, kteří vynášejí ven krabice s jejími věcmi.

Ona stojí na dvoře z obou stran obklopená agenty z imigračního. Oči se jí lesknou, jejich pohled je však střízlivý. Před nějakou chvílí to možná obřečela, ale s tím už je hotová. Ve tváři má pevný, vzdorovitý výraz, hlavu vztyčenou, jako by právě nepřišla o celý svůj život. Zadoufám, že až si přijdou pro mě, budu vypadat jako ona teď.

„Star...“

Když se ke mně otočí, nevypadá překvapeně, ale ani nijak zvlášť potěšeně; když však shlédne ke košíku jablek v mých rukách, trochu posměšně se na mě usměje.

„Ne všichni jsme z Ashtownu, Caramento,“ utrousí. „Někteří z nás sem přišli ze země, kde ovocné stromy rostou.“

Sklopím oči. Většina přechazečů pochází ze slumů ležících za hranicemi velkých, zdmi obehnaných metropolí. Předpokládala jsem, že i ty ostatní jsou stejně jako ta moje

pustina. Starla pochází z oblasti za Ira City, jež se nachází na Blízkém východě a je jednou z největších a nejstarších obezděných metropolí v místě mezi bývalými územími Iráku a Íránu. Možná že osady v okolí Ira City přetékají ovocem a bílým chlebem a vším ostatním, co v Ashtownu chybí.

Kolem projde příliš rychle muž nesoucí krabici a mezi námi dvěma se rozezní cinkání do sebe narážejících skleniček. Hledí na něj, jako by za sebou tahal za nožičku její mimino. Vypadá, že se každou chvíli rozkřičí – v kanceláři proslula svou výbušností –, pak ale koutkem oka krátce pohlédne na nejbliž stojícího agenta a svůj vztek spolkne. Zuří, jenže je bezmocná.

„Jen mě napadlo, že by se ti mohly hodit. Vím, že tě čeká dlouhý let.“ Natáhnu ruku s košíkem k ní. „Můžeš mě dál nesnášet, i když si je vezmeš.“

Znovu se usměje, tentokrát upřímně a zešíroka. „Mám to v plánu.“

Vezme si košík, ale spíš jen tak ze soucitu, než že by o ovoce opravdu stála.

„Budeš mi chybět,“ řeknu.

„Tak si mě najdi,“ odpoví. „Chybím jen na pár stovkách světů a tohle je jenom jeden další z nich. Doporučuju mě ze Země 83. Tu mám nejradši.“

K agentům přistoupí žena v kombinéze a poví jim, že už je hotovo, načež muži Starlu popostrčí dopředu a odvádějí pryč. Otočí se ke mně přes rameno.

„Nemrhej časem na to, že se budeš užírat vinou,“ dodá. „Na tebe taky brzo dojde.“

Jen přes mou mrtvolu... Ale tohle ona zrovna teď slyšet nepotřebuje. Víc než cokoli jiného potřebuje, abych tady nebyla. Přítomnost svědků to zostuzení jen zhoršuje, i když jde o kamarádku. A tak kývnu na rozloučenou a vy-dám se na opačnou stranu.

/

Existuje nekonečno světů. Jeden vedle druhého až do absurdna, což znamená, že nejspíš existují i takové, v nichž jsem rostlina, nebo takové, v kterých jsem se ani jednou nenadechla. Ale takové světy my nevidíme. Přístroje v institutu dokážou zpracovat a imitovat pouze frekvence podobné té naší. Je to symfonie, kterou spoluutváří veškeré atomy na planetě. Údajně právě proto lze například minerály či ropu transportovat na naši Zemi bez problémů, ale lidi se na daný jiný svět dostanou až potom, co v něm umřou – vnitřní struktura jejich těl je natolik ovlivněná jedinečnou frekvencí jejich světa, že neumožňuje zdvojení za žádných podmínek. Než jsme ztratili kontakt se Zemí 382, vypadalo to, že se tam schyluje k válce. Nevím přesně, kolik jaderných bomb je potřeba na to, aby změnily hlas nějakého místa do takové míry, že bychom jeho píseň už nedokázali zaslechnout, ale o tři sta osmdesát dvojku jsme přišli během jedné hodiny: něco způsobilo první drastické oslabení signálu, pak přišlo další a pak už nebylo nic.

Nevyděsilo nás to zdaleka tolik, jak mělo, ale tahle Země byla už tak jako tak pro nás na hony vzdáleným teritoriem. To proto měla nejvyšší číslo. Každé totiž označuje stupeň

odlišnosti, lehký odklon frekvence od té naší. Země od jedničky do desítky jsou tak podobné Nule, že ani nestojí za to je navštěvovat. Když odtamtud sháním informace, což se nestává častěji než dvakrát do roka, dělám to jen proto, abychom se ujistili, že jsou shodné s těmi našimi. Tři světy, v nichž jsem ještě pořád naživu, patří do první desítky.

Pronikání do míst, kde jsem mrtvá, a dotýkaní se věcí, které jsem nikdy neměla spatřit, je určitým způsobem potěšující. V bytě mám sbírku artefaktů z těchhle míst, visí mi na zdi v neprodyšně uzavřených pytlíkách. Nikdy jsem si je nijak neoznačila, ale každý z nich poznám na první pohled: je tam hlína z pozemku, kde by stál dům mého dětství, kdyby se v tom světě chudinské čtvrti udržely stejně dlouho jako tady. Oblázky z řeky, jež v mém světě vyschla už před několika staletími. Náušnice s jadeitem, co jsem na cizí Zemi dostala od jedné dívky, která nechtěla, abych na ni zapoměla, i když mi dovolila ji milovat jen proto, že nevěděla, odkud pocházím. Mám jich tu stovky, a až se vrátím se Země 175, přibude jeden další.

Světy, které umíme naladit, mají podobnou atmosféru, flóru i faunu, takže většina jejich virů existuje i u nás. Ale stejně, jen tak pro jistotu, uzavírám dovezené suvenýry do pytlíků, které se v laboratořích institutu používaly ke shromažďování exemplářů, než je hra na biologie omrzela a zaměřili se výhradně na těžební průmysl a sběr dat.

Zírám na svůj šatník a snažím se vymyslet, co si s sebou sbalit. Není snadné žít ve Wiley a do Ashtownu jezdit na návštěvy. Není nás zrovna mnoho, co takhle pendlujeme. Jasně, Wileyité do Ashtownu jezdí sem tam jako

turisti, a naopak děcka z Ashtownu občas získají stipendium na jednu ze škol ve Wiley, ale nikdo se nikdy nesnaží na obou dvou místech zapadnout. Wiley je jako slunce, Ashtown zase černá díra – člověk se nemůže vznášet v meziprostoru mezi nimi, aniž by ho to roztrhalo na kusy. Od chvíle, co jsem do metropole přišla, se snažím nahromadit takové kousky, v jakých vypadám, že jsem v Popelovu vůbec nikdy nebyla. Kdybych nebyla blbá, nechala bych si na tyhle výlety pár kusů ashtownského oblečení, abych při každé návštěvě nevyčnivala tak nápadně jako zrcadlo uprostřed pouště. Ale hluboko ve svém nitru vím, že zapadnout nechci. Nepřeju si vypadat, jako že tam patřím, protože jednoho dne bych ráda předstírala, že jsem tam nepatřila nikdy.

Zazvoní mi mobil, zrovna když prsty přejíždím po halence, kterou si s sebou vzít nemůžu – je z opravdového černého syntetického hedvábí, nic takového by si na sebe bývalá pobožná Ruralitka nevzala. Volá mi sestra.

Místo pozdravu se ozve frustrované zabručení.

„Takže přípravy jdou fakt skvěle, říkáš?“ zeptám se a posadím se na postel. Esther je pořád ještě teenager, ale to množství zodpovědnosti, které jí leží na bedrech, ji dělá starší.

„Všechno je v pohodě,“ odpoví nuceně upjatým hlasem. Ruraliti nemají dovoleno se rozčítit, rozhodně ne na jiné lidi, neboť by tím porušili svůj kodex nekonečného soucitu a pochopení.

„Michael je pořád ještě k ničemu?“

Nikdo jiný není pro Estheřinu víru či její nálady větší zkouškou než její dvojče.

„Caro, víš přece, že v očích Božích má každý svou cenu a uplatnění. Michael by byl cenný a přínosný našemu snažení... kdyby se během příprav ráčil ukázat.“

Aha, tady to máme. Estheřina zlost – velice účinný jed, i navzdory masce, za níž se skrývá.

„Navíc to vypadá, že se možná staví bratranec Jorih a...“

Svalím se z postele. „Jorih?“

„Ano, však ho znáš. Vysoký, zrzavý, pamatuješ? Na chvíli se sem přistěhoval, když jsme byly malé, ale potom odjel jako misionář do hlubokých pustin.“

Samozřejmě si ho nepamatuju. Ani nemůžu.

„Teď přebývá v jednom městečku na druhé straně mrtvých území, ale táta si myslí, že se možná na tu dlouhou cestu sem vydá.“

Vykládá dál, ale já už ji vlastně neposlouchám. Natáhnu se pod postel a vylovím zpod ní krabici s deníky. Esther zmínila, že jsme byly malé obě dvě, a tak si vyberu deník z doby nedlouho poté, co se její otec oženil s mojí matkou. Na deskách stojí *Caramenta*, 13 let. Esther bylo tenkrát pět.

„Hele, já musím končit, ale brzo se uvidíme.“

Hovor ukončím tlačítkem na náramku a pak zalistuju deníkem. Konečně najdu záznam ze dne, kdy se Jorih přistěhoval, a rychle očima přelétnu o několik stránek dál, kde se zase odstěhuje, a shromáždím si o něm co nejvíc informací. Údajně byl fakt vtipný, ale osobní hygieně moc nedal. V novějších denících najdu ještě pár dalších zmínek, ale pak už je opravdu nejvyšší čas odejít. Matka na mě sice nebude křičet, pokud přijdu pozdě – ne jako dřív –, ale zahálí se do toho svého zmučeného mlčení, které nemůžu vystát.

Deníky vrátím na své místo. Bratranec Jorih je v nich prostě Jori. Zaseptám obě verze jeho jména, aby to neznělo, jako že je říkám poprvé v životě, až je později vyslovím nahlas.

Zbavila jsem se spousty věcí spojených s minulostí, ale ty deníky si nechám navždycky. Čtu je jako data z jiných světů, snažím se zjistit co nejvíc informací o lidech, kteří mě mají rádi. Dneska už do nich nepíšu. Sice si dělám seznamy do aktuálního deníku, ale s tím jsem začala jen proto, abych si procvičila používání eldridgeského kódu, což se, řekla bych, nepočítá. V krabici pod mojí postelí je deník za každý rok, z některých let mám dokonce dva, ale ten současný mám už šest let a nepodařilo se mi ho vyplnit. Možná kvůli tomu, že si poslední dobou nejsem jistá skoro ničím.

Už šest let žiju ve Wiley s povolením k pobytu. Za další čtyři se ze mě stane občanka. Prozatím nejsem odnikud. Bydlím ve Wiley, legálně jsem pořád zapsaná v Ashtownu, ale ani jedno z těch míst si mě nemůže nárokovat žádným ze způsobů, které by k něčemu byly. Nacházím se v místě mezi světy, které se příliš neliší od hvězdami lemované temnoty, skrz niž procházím do jiných vesmírů. Průchod tou temnotou za to stojí, jelikož vím, co mě čeká na druhé straně.

/

PROČ JSEM ZEMŘELA:

Vládce pustiny chtěl z mojí matky učinit příklad a začal se mnou.

Jeden z matčinyých partnerů nechtěl, aby vyšlo najevo, co mi provedl.

Narodila jsem se závislá na drogách a plíce se mi pořádně nedovyvinuly.

Narodila jsem se závislá na drogách a mozek se mi pořádně nedovyvinul.

Nechali mě o samotě a kolem šel cizí člověk.

Jezdci si přišli pro souseda a já jsem jim překážela.

Jezdci si přišli pro moji matku a já jsem jim překážela.

Jezdci si přišli pro matčina přítele a já jsem jim překážela.

Jezdci přišli jen tak, bez cíle či účelu, jen aby vyvolali chaos a strach, a našli zrovna mě.

Občas mě matka prostě zapomněla samotnou v naší betonové boudě, šla pracovat nebo byla ztracená a zdrogovaná, a trvalo to tak dlouho, až jsem pod pařícím sluncem usnula sama a hladová a napořád.

PROČ JSEM PŘEŽILA:

To nevím, ale těch důvodů je osm.

KAPITOLA DRUHÁ

Cesta pouští mi trvá už hodinu, když najednou ten velký pick-up, co se na mě už chvíli lepí, zastaví u krajnice podezřele těsně za mnou. Připravila jsem se na možnost, že mě zastaví, ale hluboko uvnitř jsem i přesto překvapená. Prohlídky aut a zastrašování mají pohraniční hlídky vyhrazené pro lidi zvenčí a muž s lačným úsměvem plným stříbra, který ke mně teď kráčí, je důkazem toho, že jsem to v životě někam dotáhla. Podle jeho zubů poznám, že patří mezi Nik Nikovy poručíky, a je to typ chlapa, s kterým bych byla ráda skončila, když jsem ještě žila tady. Tak jako ze všech jezdců je z něj cítit hlína a slunce. Celé tělo mu pokrývají tetování, která náhle končí v pevné linii pod bradou. Taková hrozně nápadná ukázka marnivosti mě zarází. Zvykla jsem si, že postavení lidí vyčtu z jejich oblečení, účesů a náramků za horentní sumy, ale tenhle až přehnaně hezký jezdec mi připomene, že když jsem vyrůstala, toužila jsem ve vlastních ústech olizovat stříbrné zuby.

„Supr počasí na jednodenní výlet,“ nadhodí, jako by tady každý den nebylo stejných dvaatřicet stupňů s poryvy horkého vzduchu.

„Nejedu sem na výlet.“

Nevím, kdy se mi změnilo držení těla, kdy jsem začala mluvit hlubším hlasem, ale když se mu teď dívám přímo do očí, přeju si, aby mě viděl jako jednoho z nich, a zároveň si stejnou měrou přeju naprostý opak. Kdybych tak věděla, kdo je, jaké jméno mu dala jeho máma, abych mu ho mohla vmést do obličeje. Všichni Nik Nikovi jezdci si nechávají říkat pane – p. Kosti, p. Lesk –, ale vsadila bych se, že tenhle se jmenuje Angelo nebo tak nějak.

„Mýtné pro čumily z Wiley dělá tři stovky.“

„Není to náhodou dvě stě pade?“

„Časy jsou těžký.“

„Byla jsem tu nedávno.“

„Tři stovky.“

Natáhnu se k přihrádce pod palubní deskou a vyndám z ní tři stovky, stejně jako minule, ale vyjednávat hodlám pokaždé, dokud mi to jednou neprojde.

Vezme si ode mě peníze a lehce se mi ukloní, jak to dělají aristokrati. „Přeju příjemný pobyt v Popelovu.“

Když se chystá odejít, odkašlu si.

„A co doklad?“

„Pan Tvářička,“ oduší. „Řekněte tomu dalšímu, že máte zaplaceno.“

/

Moje matka bydlí na statku ve venkovské oblasti nazývané Rurály, který však nikdy jako skutečný statek nesloužil. Rurály spadají pod Ashtown, ale považují se za samostatnou podoblast, přestože je od zbytku města utvářeného na sebe naskládanými betonovými moduly dělí jenom dřevěný plot a dohoda mezi lidmi, již žijí na jednotlivých stranách oplocení. Životy lidí z venkova se točí kolem dobročinnosti, zbožnosti a víry. Životy lidí ze srdce Ashtownu se točí kolem všeho ostatního.

Aut tady nejezdí moc – dokonce i jezdci obvykle nechávají svoje vozidla stát na druhé straně plotu – a někdy, když tudy projíždím, kolem mě pobíhají děti a doprovázejí mě, kam nejdál můžou, natahují se, aby se dotkly laku mého vozu. Ale dneska ne. Dneska jsou všechny uvnitř, odloučené a pohroužené do děkovných modliteb se připravují na obřad zasvěcení.

Matčino obydlí stojí daleko od okraje oblasti, kde se šedobílý písek zbarvuje do přírodního béžového tónu. Čelní strana domu je pro dnešní den vycíděná, stejně tak i sádrová socha Marie. Je to podobizna Ježíšovy matky, ne té bývalé prostitutky Marie, která mu umývala nohy – což se mi odjakživa zdálo trochu jako nevyužitá příležitost, vzhledem k matčině minulosti. Marie naklání hlavu ke Krišnovi hrajícímu na flétnu, který se benevolentně usmívá podobně prázdným způsobem, jakým se v Rurálech usmívá na cizince každý. Na cizince a na mě. Můj nevlastní otec obvykle káže spíš než hinduismus učení islámu, ale pro to zrovna moc soch neexistuje.

Matka mi otevře dveře a pustí mě dál, rty semknuté do tenké linky tak přísné, jako jsou její principy. Černé afro,

o němž vím, že je dvakrát tak nezkrotné jako to moje, má stažené do tak pevného drdolu, až to vypadá, jako by měla vlasy rovné. Má na sobě šaty s potiskem, čisté, ale opravdu hodně seprané. Nenesou však žádné známky výsprav, takže jsou určitě jedny z jejích nejlepších. Mohla bych jí koupit nové. Mohla bych jí dopřát výstřední kousky jako ty, které vyžadovala od svých mužů, předtím než opustila svůj starý život a odešla s venkovským kazatelem. Jenže ode mě už dneska nic nepřijme, dokonce ani objetí.

Oči klopi k zemi. Vždycky je má sklopené, tahle žena, co sotva promluví a neoblékla by si sukni kratší než po kolena, nepoužila by rtěnku tmavší, než je barva ruměncem zalitých tváří. Dřív si moje matka barvila vlasy podle nálady a dokázala mužům hledět přímo do očí, dokud jí nedali, co chtěla.

„Jsi tu brzo,“ přivítá mě. „To je milé.“

„Vzala jsem si dneska volno,“ odvětim, ale ona už se ke mně otočila zády a vede mě dovnitř.

Viděla jsem už stovku různých verzí svojí matky – jednu s oholenou hlavou, s vlasy až po zadek, s řadami piercingů místo obočí, slepou na jedno oko, bezzubou s obličejem posetým jizvičkami, a dokonce i stále krásnou matronu pracující v Domě, která si mohla účtovat stejné částky jako její mladší kolegyně, protože nikdy nepropadla drogám a pečovala o sebe –, ale tuhle, co mám teď před očima, mám nejmín v oblibě. Většinu dne tráví rozdáváním letáků ve městě, pomlouvá pracovnice Domu, které se o mě postaraly, když ona toho nebyla schopná, a zachránily mi život tolikrát, že se tahle moje verze dožila dospělosti.

Tak jako zvenku, i zevnitř jsou stěny v domě mojí rodiny plné svatých obrázků. Když jsme byli chudí, měla aspoň originální nápady, zdobila beton nástěnnými malbami stejnou barvou, kterou si barvila vlasy. Teď jsou tady na zdech v pravidelných mřížkách umístěné rodinné fotografie – staromódní nehybné hologramy, které stářím už poblikávají – a mezi nimi náboženské ikony.

Ty zajímavější věci, které zdi zdobí – seschlé kosti zvířat a kresby tvorů, co mají místo obličeje lebky – souvisí s Estherinou vírou. Nevlastní otec sice zbožňuje Bibli a Korán, ale moje sestra dnes už káže téměř tak často jako on a preferuje míň organizovaná náboženství. Některá z nich dokonce ani nemají žádný sjednocující text.

„Jorah se nakonec nebude moct dostavit,“ řekne matka a ze mě s výdechem spadne trocha skrývaných obav. Znamená to, že nebudu muset celý den předstírat. Alespoň ne víc než obvykle.

Otočí se ke mně zády. „Přišla k nám společnost,“ zavolá.

Neřekne *Caramenta*. Stydí se, že mi kdysi dala chudinské jméno. Můj nevlastní otec se jmenuje Daniel. Jeho děti Esther a Michael. Moje matka se narodila jako Mellorie, ale kdo chce v Ashtownu šlapat, označí své jméno písmenem *x*, takže se z ní stala Lorix, ještě než jsem se narodila. Tady a teď je prostě jen Mel.

Do místnosti vejde Daniel a věnuje mi široký, opravdový úsměv. Je blondatý jako jeho dcera. Funguje to jako reklama. Ryzí Wileyté mají vlasy bílé a kůži extrémně bledou, až skoro bleděmodrou. Danielovy vlasy jsou pro jeho kongregaci připomínkou toho, že sem jeho pradědeček přišel z me-

tropole dobrovolně jako misionář, že to nebyl žádný uprchlík nebo migrant, který by se do ní snažil proniknout.

Nenuceně mě obejmě, nedělá zdaleka takové cavyky jako matka, která se mi ani nepodívá do očí. „Stihla jsi to. Co říkáš na moji kravatu? Není to moc?“

Většinou na sobě má jednu z tunik, jaké nosí všichni muži z Rurálů, ale dnes přijdou lidi zvenčí a on se snaží obléct jako jeden z nich. Jeho kravata je posetá malými, usměvavými rybkami, které plavou do všech směrů.

„Snažíš se vypadat svatě a přívětivě, nebo totálně trapně?“

Předstírá, že se musí zamyslet. „Oboje?“

„V tom případě sis vybral skvěle.“

„Já to říkal,“ zaraduje se a hlavou ukáže za sebe. „Dvojčata jsou vzadu za domem.“

Venku zahlédnu Esther s Michaelem pohroužené v takové konverzaci, o které jsem si jistá, že může probíhat jen mezi dvojčaty. Esther se tváří prosebně. Michael odhodlaně. Zdá se, že nemluví ani jeden z nich, a přesto si oba navzájem rozumí. Kdybychom se já a máma nestaly součástí jejich životů, byl by Michael kvůli svým tmavým vlasům černou ovčí rodiny. Chová se ke mně hezky, ale ne jako sourozenec. Nejsem pro něj ten typ člověka, kterému vymyslíte přezdívku nebo zavoláte, když něco potřebujete uprostřed noci. Nepamatují si na svoji matku, na ženu, jejíž obličej a minulost se těm jejich podobá mnohem víc, než v co by mohla kdy moje matka doufat, ale já jsem si o ní něco našla. Ve světech, kde jejich matka stále žije, ta moje Dana nikdy nepotkala a nikdy neopustila centrum Popelova.

Znovu na sebe promluví a Estheřin zvýšený hlas se spolu s větrem nese až k oknu. Odvrátím se a snažím se vzpomenout si, kdy naposledy mi na něčem záleželo tolik, že mi stálo za to křičet.

Převléknu se ve svém dětském pokoji, teď už proměněném v Estheřinu kancelář. Když vstoupí, vyndám z tašky balení krému na obličej a přes rameno ho po ní hodím. S úsměvem ho chytí a palcem přejeđe po stříbrném víčku.

„Neměla bys moji marnivost podporovat. Je to moje nejhorší vlastnost,“ namítne a posadí se na skládací lehátko, na kterém budu dnes v noci spát.

„To, že si myslíš, že marnivost je tvoje nejhorší vlastnost, je projev tvojí marnivosti.“

Začnu si natahovat punčochy, přestože jsou tlusté, černé a nosit je v poušti je hotové peklo, a Esther očima spočine na mých nohách. Po poslední cestě se mi modřiny z přecházení – charakteristické pruhy táhnoucí se po stranách paží a trupu – přesunuly až na stehna a z obou stran mi lemují i lýtka. Jen kvůli tomu bych si punčochy nenavlékla, ale ze zadu na stehnech mám taky dost viditelné kěrky, jedno obří oko na každé noze.

Matka moje tetování nesmí nikdy spatřit. Už jsem si jich nechala několik odstranit z paží, hrudi, ze zadu na krku a za ušima. Ukládám si peníze stranou, abych se zbavila i těch zbývajících, ale začala jsem s těmi, co byla nejvíce na očích. Další na řadě bude to největší: šest písmen tvořících jméno, ne moje, které se mi táhne přes celá záda od jednoho ramene k druhému.

„Mamka si pořád myslí, že jsi před odchodem z Ash-townu žádné tetování neměla,“ řekne Esther.

Soustředěně pokračuju ve svém snažení. „Jak na to přišla řeč?“

„Michael chce umělý zub. Tak mu tě dává za příklad, protože jsi prorazila ve světě, aniž bys nějak pozměnila svoje tělo.“

„Chce stříbrný zub, jako mají jezdci?“

„Ještě hůř,“ zavrtí hlavou. „Chce onyxový, jako má Nik Nik.“

„Ne.“ Podívám se jí do očí, aby pochopila, že mluvím vážně. „To nesmíš dopustit. Jakmile si jezdci všimnou, že má zub vládce, vyrvou mu ho. Byla by to urážka. Pokud nutně nějaký potřebuje, ať si pořídí stříbrný. Stříbro je bezpečná volba.“

Zírá na mě a její vykulené oči toho vidí víc, než by měly. Úplně stejně se na mě dívala, když jí bylo dvanáct. Nejspíš přemítá, jak toho holka z Rurálů může tolik vědět o ash-townských jezdcích.

„Tak o tom jste se vy dva hádali?“

Vteřinku mlčí, rozmýšlí se, jestli mi dovolí takhle snadno změnit téma, a pak odpoví: „Nehádali jsme se, jen diskutovali. A ne. Řešili jsme něco jiného.“

Moje sestra mi říká všechno, takže její mlčení znamená, že tohle tajemství není její, nýbrž Michaelovo.

„Než jsem odešla z domu, naučila jsem se před ní hodně věcí dobře skrývat,“ vysvětlím a posadím se vedle ní. „To proto na moje tetování máma nikdy nepřišla.“

„I přede mnou. Nikdy jsem je neviděla, teprve až když ses vrátila.“

„Bylo ti dvanáct. Tenkrát bych před tebou dokázala schovat i pásku přes oko.“

Chvíli si povídáme, i když já spíš poslouchám. Esther se nakonec podívá z okna a stoupne si. I já se postavím, nemám však kam jít. Tady se naše cesty rozcházejí. Zapadající slunce znamená, že přišel čas její modlitby. Dnešním tématem má být vděčnost, litanie díky z úst dívky, jež vyrostla bez ničeho. Na slavnost si obleče zástěru, jakou lidi jako ona nosí, když se stýkají s nevěřícími, na znamení toho, že rádi nabídnou pomoc, budou-li požádáni. A já si obleču svoje šaty, které říkají, že k církvi nepatřím a jsem jen nevěřící sponzor.

Ovšem pleťový krém ode mě si vezme, tak jak to dělá s balzámy na rty a ústními vodami, které jí nosím. Používá přípravky, které dostává darem ode mě a které pozměňují její vzhled, a to skoro vynahrazuje skutečnost, že je její kůže příliš světlá na to, abychom si mohly být podobné. Když se na ni podívám a vidím obličej bez slunečních skvrn, jež mají všichni její vrstevníci, zářivě bílé zuby v nekonečně laskavém úsměvu, pomyslím si: *Tohle, tohle jsem já*. Protože to přesně sestry jsou: střípky nás, které můžeme mít konečně rádi, protože jsou součástí někoho jiného.

/

Boty. Zapomněla jsem si přivést levné boty. Před odjezdem jsem popadla jediný pár slušných polobotek, který vlastním, černé s rozpoznatelnou zlatou čarou na zadní straně, podle které i bez nápisu každý pozná značku. Koupila

mi je Dell, protože věděla, že v čemkoli jiném z mého šatníku bych se na firemních večírcích ztrapnila, a tím pádem ztrapnila i ji, jenže na tom, že to byl dárek, nezáleží. Za cenu těchhle bot by si místní rodiny mohly koupit jídlo na měsíc. Když v nich vkročím do nového kostela, hlasitě klapou v moři příliš sešlapaných podpatků, jejichž zvuk se s těmi mými nemůže měřit. Já se v tu chvíli stydím víc než oni, ale hanbu pocítujeme všichni. Snažím se to vynahradit přehnaným úsměvem, protože kdybych se chovala odměřeně, což je mi vlastní, měli by mě za elitářku.

Během obřadu hovoří seniorní členové církve o tom, co všechno pro jejich komunitu tahle nová budova znamená. Věřím jim. V mých denících je pár fotek starého kostela. Přinejlepším by se dal popsat jako velebená stodola. Tenhle nový má opravdové stěny, takové, co nejen blokují sluneční paprsky, ale skutečně zabraňují pronikání tepla dovnitř. A nejpyšnější je můj nevlastní otec na těch několik přidružených místností, z nichž každá je dost velká na to, aby v ní mohla dočasně přebývat čtyřčlenná rodina. Obyvatelé venkovských oblastí pustiny se oficiálním budovám vyhýbají, ale během jasných dnů, kdy je slunce příliš nízko a atmosféra příliš řídká, dokonce i lidi zvyklí na život venku potřebují mít nad hlavou víc než jen vrstvu hlíny.

Jelikož je tématem dne vděčnost, děkuje každý řečník Bohu. Ale dalším tématem dne je taky přežití, a proto si dá každý záležet, aby skoro stejněkrát poděkoval Nik Nikovi. Nevím, jestli mu děkují za sponzorský dar, nebo za to privilegium mít budovu, kterou jeho jezdcí nespálili na popel,

ale každopádně za tím není vděk, jen strach z toho, co by se stalo, kdyby působili nevděčně.

Nik Nik sedí za mnou. Ruraliti mu při každé bohoslužbě vyhradí místo v poslední řadě, i když se jich účastní málokdy. Stejně tak je tu vždycky sedadlo i pro člověka, který vlastní Dům, přestože Exlee náboženství k ničemu nepotřebuje. Dnes večer jsou tu však oba: Exlee proto, že když tady stojí jako symbol jediné příjemné záležitosti v celé poušti, je to pro Dům skvělá reklama, a Nik Nik kvůli tomu, že chce všem Bohu klanějícím se lidem připomenout, že nejprve se musí uklonit jemu. Dívám se na postavu Exlee, vyšňořenou v kůži a černých třpytkách, a postesknu si, že dnes už si hlava Domu moje jméno nepamatuje.

Po projevech servíruje matka zpoza pultu občerstvení, zatímco zbytek rodiny provádí zájemce po nové budově. Přistoupím k matce a ona mi podá skleničku limonády, jako bych byla jen další sponzor. Její vlastní recept – náznak medu, vůně levandule, ovšem bez jejich chuti. Není jí dovoleno se kasat, ale když jí povím, že je to to nejlepší, co kdy vymyslela, neopraví mě.

„Musela jsi opravdu pozvat každého?“ zeptám se.

Aniž jí z tváře zmizí laskavý výraz, podaří se jí dát mi najevo svou nelibost. Všechna je vidět v jejích očích. „Dal dar. Každý, kdo poskytl dar, má právo přijít.“

Musí projevit úctu, protože když někdo Nik Nika nerespektuje, může toho šeredně litovat. Nik Nik takovým lidem dává různé lekce: například vám přijde čtyřnásobný účet za energie, nebo vám jeden z jeho jezdců se širokým úsměvem na tváři zapálí dům.

Nikdy jsem se mu nepodbížela. Jenže na druhou stranu jsem se taky nikdy nebála umřít, což byl pravděpodobně můj hlavní problém na nejedné Zemi.

„Nechápu, proč ho tak nenávidíš,“ poznamená. „Vždyť tobě osobně nikdy nic neprovedl.“

Otevřu pusy, abych jí řekla, jak moc se mýlí, ale ona mluví dál, čímž mě zachrání před obrovskou chybou.

„Z města jsme odešli ještě předtím, než zdědil moc.“

Když slyším matku mluvit o našem odchodu z Popelova, uvědomím si znovu, kde jsem a kdo jsem a která ona je. Neví, kolik jejích já kvůli Nik Nikovi a jeho ještě horšímu otci zemřelo v betonové džungli... Ale člověk by čekal, že by si to mohla domyslet.

„Máš pravdu. Nikdy jsem vládce nepotkala osobně. Ale prostě se mi to celé příčí.“

Ztuhne a naběračkou cinkne o misku s limonádou.

Ten zvuk se hlasitě rozezní po najednou ztichlé místnosti. To ticho znamená, že je tady. Pokud se teď otočím, spatřím Nik Nika v celé jeho parádě: těsně nad levým uchem má vlasy spletené u hlavy do dvou utažených copů, protože před ním už měl Ashtown dva vládce; zbytek vlasů mu splývá volně, aby bylo na první pohled jasné, že ani náhodou není jedním z mužů, kteří pracují v pustině nebo s různými přístroji; a všechny čtyři řezáky má z onyxu, lesknou se mu v ústech jako černé diamanty a ano, je pravda, co se říká, jsou stejně tak ostré.

V jiném světě, kde se v tomhle momentě nachází moje méně rozvážné a upřímnější já, bych teď třískla skleničkou o zem a jejími střepy mu rozřízla hrdlo, ruce bych si ponořila

do jeho stále ještě teplé krve a ta by ze mě smyla to bezbřehé množství hanby, kterou v sobě nosím. Ten svět a to horkokrevné já jsou však natolik odlišné od toho našeho, že pochybuju, že by ho v Eldridgeském institutu vůbec byli schopni naladit. Nerozvážná už nejsem a upřímná jsem nebyla nikdy.

Položím skleničku zpátky na matčin pult a vyjdu z místnosti hledat Esther. Nik Nikův hlas jsem neslyšela už víc než šest let a nehodlám na tom nic měnit.

Ke konci slavnosti se všichni srocují venku. Daniel i Esther už oba promluvili ke shromáždění, ale tentokrát přede všechny předstupuje Michael sám. Nepromluví. Pouze poklekne a sem tam zkouší vítr, až se mu v dlaních konečně objeví malá jiskřička. Když se za chvíli vrací zpátky do davu, nebe nad námi exploduje. Michael je sice synem duchovního vůdce Ruralitů, ale žádná kázání nepronáší. Svou zbožnost ukazuje ohněm.

Výbušniny v prachové podobě už používají jen ti z řad pobožných. Zbraně, kterými šlo zabíjet na dálku, jsou zakázané od konce občanských válek, kdy si Nik Senior uzmul moc, dlouho před mým narozením. Pozorovat ohňostroj je jako dívat se na zázrak, je o tolik hlasitější a barevnější než cokoli, co bych kdy mohla uvidět v metropoli.

Davem se nese nesrozumitelné mumlání. V těchto chvílích totiž Ruraliti vykonávají zpověď; věří, že Boží pozornost přilákal ohňostroj a žádné lidské uši díky explozím zpověď neuslyší. A tak vyčkávám, a když se po obloze nade mnou s hlasitým zapraskáním rozprostře sprška zlatých světél, vyslovím svou pravdu.

„Nejsem Caramenta,“ pronesu. „Caramenta je mrtvá.“

Caramenta zemřela před šesti lety na Zemi 22, mojí skutečné domovské planetě.

Po narození mě pojmenovali Caralee, ale od sedmnáctých narozenin jsem byla Caralex, protože jsem už nechtěla dál bojovat za to, abych měla sotva co jíst, ve světě, který bude vždycky patřit Nik Nikovi. Po smrti svého otce získal Nik opravdovou moc, já jsem si za jméno přidala písmeno x a stala se jeho oblíbenou holkou. Jenže široký nebyl jen jeho úsměv, ale taky rozsah jeho žárlivosti. Velmi brzo jsem zjistila, že stejně jako moje matka rozdává rád tresty i za to, co jsem nikdy neprovedla. Jako moje skutečná matka – ne ta křehká hedvábná pápěrka v chřadnoucím těle na Zemi Nula, která patří Esther, Michaelovi a Danielovi a nikdy nebude moje.

Na kraji pustiny, stále ještě vlhkém díky skomírajícím zbytkům vysychající řeky, Nik jednou celou noc předstíral, že se mě snaží utopit. Držel mi hlavu v bahně a pak ji zas vytáhl dřív, než mě začaly pálit plíce.

Ptala jsem se ho: *Proč jsi přestal?*

A on na to: *Jen se cvičím.*

Pak se sebral a nechal mě tam jako obvykle živou, protože mu bylo příjemné, když jsem se za ním plazila zpátky unavená a posetá puchýři. Rád o mě potom pečoval, jako kdyby mi byl ublížil někdo jiný.

Byla jsem zrovna v části pustiny, do které na Zemi Nula už sahají Rurály, na slunci mi bahno na obličejí zatuhlo jako vypálená keramika a já si přála mít kam jít, kamkoli, jen ne k Nikovi. V tu chvíli jsem uviděla tělo.

V bělmu jejích očí se cévkami rozlévala krev. Levou ruku měla zlomenou a pak jakoby znovu nasazenou jako nějaká loutka, ramena měla stočená dopředu, ale páteř vyboulenou na druhou stranu. Za všechna ta léta nelítostného života jsem nikdy nepotkala nikoho, kdo by dokázal jinému člověku provést něco tak příšerného. V prachu a písku kolem byly vidět jen její stopy – ne šlápoty, ale dlouhé pruhy, jak se plazila po zemi. Posunovala se chvíli po kouskách dopředu pomocí nezlomené ruky, ale ať už jí dál pomáhala jakákoli dobrá moc, na víc už nestačila a té holce z úst do písku vytékal pramínek krve.

Místo abych utekla, jsem si k ní dřepla. Možná jsem zamýšlela ji okrást, o co šlo. Možná jsem potřebovala vidět, jaké stopy zanechá taková smrt na lidské tváři.

A vtom jsem to spatřila. Ta část obličeje, která zůstala neponičená, patřila mně. To tělo bylo moje; čistší, nepotetovaná verze mě. Zírala jsem na ni, na *sebe*, a pomyslela si, že si ze mě někdo střílí.

Potom jsem zaslechla hlas, tichý, ale ne vzdálený. Volal něčí jméno.

Z nepropíchnuté verze svého ucha jsem vytáhla sluchátko a nasadila si jej.

„... mento? Caramento? Jsi tam?“

Hlas to nebyl vyloženě milý, ale byly v něm znát nevinné a opravdové obavy. Něco takového jsem nikdy dřív neslyšela a doteď se mi to neomrzelo.

„Jo... Slyším tě,“ řekla jsem.

Nasadila jsem si náramek, který na sobě ta holka měla, a on se vmžiku aktivoval, rozpoznal mě stejně jako ji. Ca-